

EUGEN BARBU: „NUNTĂ CU IGHEMONICON“ (NUVELĂ)
POP SIMION: „TUNSA“ (DINTR-UN VOLUM DESPRE VIETNAM)
ALEXANDRU BALACI: O OPERĂ FUNDAMENTALĂ A ISTORIOGRAFIEI LITERARE

Proletari din toate țările, uniți-vă!

GAZETA LITERARĂ

Anul XIII Nr. 14 (700) 7 aprilie 1966

ORGAN SAPTĂMINAL AL UNIUNII SCRITORILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

8 pagini în leg.

CEA DINTII CARTE

„Istoria este cea dintii carte a unei națiuni“ — căci într-însa, spune marele cărturar, gânditor și vizionar Nicolae Bălcescu — „și vede trecutul, prezentul și viitorul.“ Fiecare popor își are scrisă sau nescrisă în întregime dar trăită, rinduri-rinduri, din generație în generație, ca niște coloane infinite coborând și urcând în timp, carlea sa de căpățini, de o seamă cu rădăcinile și ființa sa națională; puține însă sînt popoarele cu istoria încercată de altele pagini, fremdînd de vitejie și răstigniri, dar în același timp vibrînd de-o mai nobilă și bărbătească frumusețe, dirzenie și cutezanță în timp și în raport cu limitele și îngrădirile timpului, ca poporul nostru. Din începuturi, sanctuarul strămoșilor noștri din munți a fost stropit cu singele neînfricat al primului luptător al Daciei libere, Decebal, care a preferat înfrîngerii o moarte curajoasă și demnă. Din începuturi, din adîncul epocii culturii ferugii cînd pămînturile țării noastre au fost invadate pentru prima dată de oastea lui Dorius, înarmată cu mii de sulite, cea mai perfecționată armă a timpului, și bătrînul Herodot, în luptele date, i-a numit pe strămoșii noștri „cei mai viteji și mai cinstiți dintre tracii“ și pînă în anii invaziei hitleriste — cea mai demențială creație a zeului Marte, înarmată de întregul potențial al industriei militariste, poporul nostru, vărsînd rîuri de sînge, și acoperindu-se în tot aflarea rînduri de glorie, s-a păstrat nealiniată ființa și aspirațiile naționale, constituind de multe ori în momentele de răscruce, la marile intersecții ale evoluției umanității cu forțele regresive, piatra de încercare a Europei. Am luptat să devenim și să rămînem noi înșine, buni și ospitalieri cu tot ce ne atînga și ne înfiora de frumusețe și omenie, neîndurători cu cei care au vrut să ne înghesuie și să ne înalce demnitatea, respindînd ce era de respectat prețului și admirînd din tot sufletul strălucirea ideilor de libertate, independență și progres social. E destul să pomenesc numele unui Alexandru, Mircea, Matei sau Vlad, sau al lui Ștefan, Doja, Mihai (care plătise cu capul îndrăzneala de a croi prin sîbii unirea tuturor românilor), sau Horia, Cloșca și Crișan, cu frunțile lor miruie de harul sînt al răscălei, sau Avram Iancu, căpîșorul munților, sau Tudor, domnul neîncunat al poporului, sau Cuza, cu tot ce-au însemnat ei pentru noi și pentru alții, rolul jucat în apărarea cauzelor poporului român, a continuității tradițiilor sale de luptă. Pentru ideile și mințile lor luminate e destul să pomenesc numele unui Cantemir, Brîncoveanu, Bălcescu, Kogălniceanu, tot firul de bărbăți iluștri și bravi, pînă la Iorga și Titulescu, în gîndirea cărora s-au răsucit volutele celei mai strălucitoare ale istoriei.

În această spirală a gîndirii revoluționare, proletariatul în România a înscris volutele cele mai strălucitoare în lupta sa pentru progres social, libertate și independență națională. Partidul proletariatului, Partidul Comunist Român, stăpînind legile dezvoltării istoriei și societății, a fost stegarul, organizatorul și strategul tuturor bătăliilor de clasă, singura forță obiectivă capabilă să exprime năzuințele celei mai fierbinți ale poporului român și să le conducă gloriose.

Sîntem, prin urmare, moștenitorii unei bogate tradiții de luptă; sîntem, prin urmare, stăpîni bogății și propriei noastre istorii. Din perspectiva și-numele căreia trebuie să aducem, în aceste zile premergătoare aniversării partidului, sub planurile cărora s-au realizat cele mai îndrăznețe vise ale ființei noastre naționale — prinosul nostru de recunoștință marilor bărbați, minților luminate și voințelor neînfrînte care au zidit neîncetat edificiul de lumină și glorie al României.

Sintetizînd într-o singură frază o realitate infinită în bogăția ei de idei, definind din perspectiva contemporaneității viziunea grandioasă a istoriei României Socialiste, prin factorul ei dinamic și propulsor — Partidul Comunist Român — tovarășul Nicolae Ceaușescu, în Raportul Comitetului Central al P.C.R. la Congresul al X-lea al P.C.R. a spus:

„Partidul nostru comunist este continuatorul celor mai bune tradiții ale luptei de veacuri a poporului român pentru libertatea națională și socială, el înfrunghiază trăsăturile înaintate ale proletariatului, are rădăcini viguroase în mișcarea muncitorească din România“.

Cea mai desăvîșită, tulburătoare și deplină recunoștință a noastră pentru „treptele luminii“ pe care le-am urcat pînă acum, pentru marii bărbați din panteonul nostru național, — de la pereții temniței interioare în care s-a consumat zguduitoră drama a lăncului pînă la zidurile Doftanei, — cea mai fierbinte cinstire a tradițiilor noastre de luptă, noblețe și umanitate, sînt cărmăzile care le ridicăm, entuziasmați și lucizi, cu mințile noastre, la edificiul construcției socialiste.

Alec Ivan GHILIA

FAPTELE RĂMÎN

Se știe.
Cine oare pe-ace
Intiul
Anfipt în steiul de granit
Călcitul
Și cu singele lui la-vroșit?
Noi ce-am venit și am plecat mai departe
Cum pleacă toți cei fără moarte.
Ei pleacă, faptele rămîn.
Cine dorește-un chip bătrîn,
La tîmple
Cu sare din adîncul oanei scoasă?
Poate să se-tîmple.
Dar inima-i tot bătuioasă,
Nu-i anotimpul regretelor,
Ci-i al marilor secerîșuri.
Băieților, fetelor,
Vă vorbește flăcăul de pe Crișuri.

Mihai BENIUC

SPECIFICUL NAȚIONAL IN LITERATURA ROMÂNĂ

Masa rotundă a „Gazetei literare“

Creația spirituală, sestra valorilor de glorie și artă acumulate în timp, reprezintă expresia revelatoare, pregnantă a conștiinței de sine a scriitorilor, manifestarea plină de vitalitate a prezentei sale în lume.

Marturie strălucită a puterii de creație a poporului român, a energiilor sale spirituale, literatura noastră și-a definit, în toate etapele dezvoltării sale, de la cronicari pînă în zilele noastre, somnitate permanentă, caracter original, dimensiuni proprii care, lasuam, alcătuiesc unitatea în varietate a stilului național, contribuție distinctă la tezaurul culturii universale.

Definiția spiritualității specifice a stat și în trecut în atenția oamenilor de cultură, cărturarilor și scriitorilor noștri, care au exprimat, în elucidarea acestei probleme de însemnătate vitală, puncte de vedere fecunde, contribuții teoretice demne de reținut. Ele merită să fie valorificate astăzi din perspectiva

contemporanității socialiste, a concepției științifice, marxist-leniniste.

Documentele istoricului Congres al IX-lea al P.C.R. cuprind clarificări teoretice esențiale, teze de însemnătate principală cu privire la problemele națiunii și culturii naționale în socialism.

„Națiunea și statul — arată tovarășul Nicolae Ceaușescu — vor continua să constituie baza multă vreme bază dezvoltării societății socialiste. Dezvoltarea națiunii, înțirirea statului socialist corespund cerințelor obiective ale vieții sociale“. În această perspectivă, scriitorilor și artiștilor, fauritorilor de bunuri spirituale, li s-a adresat îndemnul de a exprima cu înaltă măiestrie „optimismul și vigoarea poporului“ în opere care să rămîn în patrimoniul culturii naționale și universale.

Succesele dobîndite de țara noastră în toate domeniile construcției și ale creației, prestigiul de care se bucură în lumea de azi, România socialistă,

afirmarea pează hotărâ a valorilor artei și literaturii noastre, îndreptăcesc și impun studiarea aprofundată a originilor literaturii noastre.

Răspundînd unor cerințe obiective ale vieții sociale, necesităților studiului actual al culturii, se lasă în paginile publicărilor noastre dezbateri menite să aducă noi clarificări conceptuale de specific național, să definească în spirit științific caracterul durabil al culturii naționale.

Acastă problemă constituie și obiectul mesei rotunde inițiată de *Gazeta Literară*, la care au fost invitați să participe critici și istorici literari.

Citiți în numărul de față (pag. 7) primele intervenții, care vor fi urmate, în numerele viitoare, de alte contribuții, privind originalitatea literaturii române contemporane.

DACII

TABLETA

Ignor dacă și cit s-a scris de către o critică preocupată de aberații literare în publicațiile zise de cultură, pe care le primesc, despre frumoasa carte de informație masivă, a nu știu cum să-i zic, a sovietului sau aristului adine, Hadrian Daicoviciu. De multe ori pricepi lucrul științific, dar nu știi unde începe aria. Percepi prin sila gîndului și a slovei, mai mult individualitatea și talentul, cu toate că termenul talent pentru volumul istoric, cu copertă albastră de pur azur, e slabănoș. El afirmă mai mult, mult mai mult...

Am călătorit prin manuscrisul imprimat al autorului, ca printr-o vale de flori, adieri și răcoare și, ca să mă bucur, am pătruns într-însa cu o crizantemă transilvanică, smulșă din grădina lui fermecătoare.

Nu mi se poate imputa că am citit fără să le las din mină cele 260 de pagini dacice, cu o duiosă satisfacție românească, demult nemălincărată în lecturi. N-am ce face, sînt valoh și scapără-n mine dacul și latinul, oșca cum s-au bătut, s-au cucerit și s-au înfeles.

Din emoție în emoție, am simțit de câteva ori o lacrimă căzîndu-mi pe cîte o filă. O să mă duc, de mar-lăsa pufurile, la Orăștie să plîng la zidurile ei. Un nou univers mi s-a deschis fulgerător. Mi-aș permite să spun că sînt un om fericit, între constelații și balsamuri. Căjind pămîntul dac și colunna lui Traian, care dă răspunsuri parcă ne-asteptate, cartea Daicoviciului e un monument... Sînt înfîrșit și sînt entuziasmat. Tovarășe, confrate sau Domnule, primește-mi inima întregă înfășurată în petalele Dumitale.

Vezi-mă că mă bilbiți, în nestare să-ți aduc o mai viguroasă ofrîndă.

Și dacă mai e nevoie de o lacrimă, ia-o din încălțitura mea.

Uliu Traian răspunde din Roma; poporul de mîna românească Sarmisegetuza răspunde la fel. Germanul răspunde: Nu mai avem ce face! Franzluc a strigat: Viva la Roumanie! Italia zise: Poporul ôsta mie frate, țara lui mie surtoară! Bunica Europa tocmai întorcase cîteva timpuri pe care le lina în poală. Mi-am închis ochii și am lăsat pruncul cel nou să înceapă să iubească. El grăiește și e-cugelă frumos. Din foc, din sînge și din țărîna pietrii a ieșit o minune; miracolul despre care am citit cîndva, demult nu mai cunosc unde.

Omul din miracol are și noroul să stăpînească zarea de avuții și dă mult de gîndit. Mîntea, cit și ochii lui nu au somn de lena și nu dorm niciodată.

Au încercat vreme îndelungată unii și alții să facă din România cu sila altceva, uneori strîmbîndu-i numele și limba în graiul altor neamuri...

Și atîi băgat de seamă că axul gîndirii și scripturii se mută primejdios pentru unii din ce în ce mai mult încoace...

Popoare vechi șovăie între zilele de ieri și cele viitoare cu o frică de a se scăpa de negura putregăurilor și de oseminte. Românul merge în pasul indiscutabilului viitor. Izbucnind încă o dată, România e socialistă.

Toti răspund: Nu mai avem ce face.

Miracolul românesc.

Tudor ARGHEZI

P. S. Am bună nădejde că filmul *Dacii*, la care tocmai se lucrează, va reda aceiași Dacii ca în strămoșie, mari bărbați de voință și vitejie, cu aceeași puternică morală și același instinct de atac și jertfă fără concesi și compromis, cînd, peste un an, va fi reprezentat.

T. A.

AZI

UNDEVA, UN OM...

Trea pe zare trenuri lungi și ner-vurile de fier ascunse în ierburii vibrează ascuțit; sunetul subțire se privreie pînă se pierd în depăr-tare. În cincisprezece ani a ajuns să-i cunoască pe toți — și-l în-tîmpină cu dragoste în înfîlîirea de-o clipă... „Uite, ursul ăla, cu lăboarele lui negre, are o inimă s-o unde — și el, așarul de la cabina de lîngă pod așteaptă răbufnitul a-dinc al locomotivei de la marfărul dinspre Brăila. Pe scaun, găleata și o cană, pe masa neagră, cojită, o carte. Miroase a petrol și a zgu-ră de cărbune. Santinela din capul podului face patru pași spre sînga — întoarce, opt pași la dreapta, altă întoarcere, sălcile din inul riu-lui, galbene, respiră aerul limpede al primăverii, o luntre, împinsă cu jordia, curge spre malul celălalt, iar lanurile de griu verde fug spre marginea lumii. Stația e departe, acolo, pe peron, totdeauna se în-tîmplă ceva — ce? nu știe prea bine, locul lui e aici, și-i place. Ceasul atîrnat în perete macină timpul, ispășind parca o pedeapsă dulce, pentru că timpul aici se trece calm în gară și cu totul alt-ceva, în gară minulele capătă în-trupare precisă, săritura acelor pe cadranul rotund și bombat opreste sau precipită mișcarea din birouri, din sala de așteptare, de pe peron... Aici, unde omul despre care vor-besc, rămîne alicea ore din zi sau din noapte e un post de veghe și de ascultare... veghe și ascultare. Pe această linie care marchează la-

tura de sud a stației, trenurile nu opresc, dar mecanicii se apleacă pe geam și salută și el îi urmărește cu privirea pînă se pierd în depăr-tare. În cincisprezece ani a ajuns să-i cunoască pe toți — și-l în-tîmpină cu dragoste în înfîlîirea de-o clipă... „Uite, ursul ăla, cu lăboarele lui negre, are o inimă s-o unde — și el, așarul de la cabina de lîngă pod așteaptă răbufnitul a-dinc al locomotivei de la marfărul dinspre Brăila. Pe scaun, găleata și o cană, pe masa neagră, cojită, o carte. Miroase a petrol și a zgu-ră de cărbune. Santinela din capul podului face patru pași spre sînga — întoarce, opt pași la dreapta, altă întoarcere, sălcile din inul riu-lui, galbene, respiră aerul limpede al primăverii, o luntre, împinsă cu jordia, curge spre malul celălalt, iar lanurile de griu verde fug spre marginea lumii. Stația e departe, acolo, pe peron, totdeauna se în-tîmplă ceva — ce? nu știe prea bine, locul lui e aici, și-i place. Ceasul atîrnat în perete macină timpul, ispășind parca o pedeapsă dulce, pentru că timpul aici se trece calm în gară și cu totul alt-ceva, în gară minulele capătă în-trupare precisă, săritura acelor pe cadranul rotund și bombat opreste sau precipită mișcarea din birouri, din sala de așteptare, de pe peron... Aici, unde omul despre care vor-besc, rămîne alicea ore din zi sau din noapte e un post de veghe și de ascultare... veghe și ascultare. Pe această linie care marchează la-

Trenuri se ivesc din zare și dis-par, înghițite de depărțări. Omul acesta le dă cale liberă și veghea-ză sa ajungă cu bine la destinație. Noaptea, în geamul cabinei lui, pîlpîie un felinar cu plasă de sîr-mă. Cîmpia doarme, în rîul din apropiere așteaptă sparg luna căzu-tă vîntul necontenit al roților în nesfîrșită rostogolire. Și cînd capa-cele de fier, fixate deasupra uși-șe se ating, născînd un cîntec împle-tit din fire subțiri, mîia lui apucă maneta și deschide drum în noap-te trenurilor ce gonesc pe ner-vurile de metal ale țării.

Și inima îi bate în cadență: drum bun, tovarășii călători.

Fănuș NEAGU

ÎN ACEST NUMĂR PUBLICĂM
PATRU DESENE INEDITE DE
N. N. TONITZA

Fotografiile: DAN GRIGORESCU

DESPRE CRITICĂ

Încep prin a mărturisii că discută despre critică...

critica actuală (bănuiesc, totuși, că despre această scriere...

nu e variată, pluralitatea de stiluri și metode...

lectura cu sentimentul că mi se va oferi o privire sintetică asupra prozei noastre...

perel de artă, nu înaltele ei". Nu există în istoria literaturii literatură mediocră...

TONITZA INEDIT

REMUS LUCA: „CU CE SE SLEFUESC DIAMANTELE”

Romanul lui Remus Luca ține să-și asigure aparițiile și garanțiile de apăsare...

doilea, anecdotic și epic — demonstrația. Concluzia, de un optimism cumpănit print-o luciditate ce nu deviază...

momentul întemeiat bizar pe principii oarecum federative, cu separarea precisă a drepturilor și a datoriilor...

n-am epuizat enumerarea lucrurilor bune pe care le cuprinde cartea. Exemplele pot continua...

cronica literară

ION BĂNUȚĂ: „LACRIMA DIABOLULUI”

Despre poezia lui Ion Bănuță s-a spus, de-a lungul anilor, și lucruri bune și lucruri rele...

o replică sentimentală. Făcut să spună doine și să consențențe clipe, nu se simte la el decât aventurându-se în tinuturile baladei și ale duratăi.

Sînt adevăruri de care și-a dat seama, evident, și Ion Bănuță, de vreme ce, de la volum la volum, coeficientul de poezie...

imagini predilect și natura stărilor sufletești explorate cu deosebită amănunțime și așezare, nu numai ele și-au lăsat...

„Strada Căutării”, de „Strada Căprioarei”, de „Strada Indoielilor”, de „Strada Neuitării”, de „Strada Prieteniei” etc.

tunsa

- Fragment din volumul „Orga de bambus”, in curs de aparitie la E.P.L. -

Un episod dezghioat din apusele omului peregrin, acel Su ostent, minca de toate relele posibile si imposibile, ca realizase, nefericitul, ce cu mintea nu gindesti, isi acoperi cu umbuletul tara natala, fara avind forma unei lame de cutit, umbila de la Sud la Nord, cale de trei mii de kilometri, lucru inuman...

E vorba de un copilandru de 21 de ani, mic la stat, indestat la muschi, cu o forta de tigris; e cel de al treilea fiu, dintr-un sir de patru, al unui invatator din satul Ke Ki Ku, situat nu departe de Hanoi, pe Mekong...

Gravura populara vietnameza

unoastere. In acele actiuni secrete unde nu lucrezi neaparat cu arma - poc! poc! - unde se cere calul, tact si suplete, inteligenta vie si o sretentie in stare sa rastoarne socotilele agresorului; astfel luã parte An la atacul centrului de antrenament de la Pleimong...

Tinutul vietcong atinge obiectivul ce ii fusese indicat, mica colina in spatele satului Hoacay unde trebuia sa se ascunda, mica colina in spatele satului Hoacay unde trebuia sa se ascunda...

In toata noaptea An gati casa doamnei B. si spera sa poata comunica cu dinsa, ceea ce nu se intimpla; barbatul respectivii femei, vechi membru al rezistentei, fusese ucis de doamna si, in banuiala lor ca o asemenea casa ar putea strage vietcongii, copiii o supravegheaza cu strictete...

Judece si oaspetele stiu ca e dat de gol, fluiera, chemind politia cu uniforma oeru si doamna B. plati cu virf si indestat, iar arestati si tunsã si torturata in contul „falsului vietcong”...

Plaja pustie li primi prietenoasa pe An, care isi refaca supratul adãpost, mincã doi cartofi si se grabi sã cadã in somnul sau de douã-trei ore, obsedat cã iar li va chinui soarele, li va coace, li va surpa bunkerul...

UNDE VISEZ

Pentru pamintu-nviorat de Time - Dor românesc sub cer de sãrbãtoare - Multimile aprind cum se cuvine Fãclii in aer de privighetoare.

Cu piine din Ardeal si de Rovine Ies, - floare, oamenii - sã tempresoare Cu suflatul frumos lucrat la soare, Iluminat cu aur in destine.

O, cerul de copaci unde visez Si stilpii inflorasi de la Horez, Si omenia noastra - sint renume -

Uranu var si trainic, dulce miez De tarã si popor trezit la lume Sã poarte-n nemurire al tãu nume.

STEA DINTII

Ai asezat pe rãdãcinile fãrã Un fãgure, altul, mult, Sã iesim din ei ca albinele. Ne-ai grãbit rãsarirea pe grãsi Intãlnire de inimã si pãminturi Cu legendele singelui.

Te-am avut cãpãtã, Stea dintii, Si-am sãltat a mirare, Luji la suflul si mers. Pînã-n copaci, Pînã la zbor, Pînã la ceas De gind legãnat, uimito, Sã ne-mplinim Floare in univers.

FECIORI DE MEȘTER

Pãmint al neamului Arat cu intãmplãri prestutoare. Rememoreazã voievozii plugului Crescusi din ierburi, Pînã la ziua Floare, Iluminind Mereu mai omenește, mai bãrbat.

Amiazã de statornicii, lauda mea Cu invieri, la arbori si metale. Tarã a trãniciei, Unde ne-a dãruit partidul Rãbdarea lui nemãcinatã, Jertfa izvoarelor, Sã ne desãvîrșim in inima lui, Feciorii lui.

ARMINDENI

Cocoșii grãului trec cîntec Sub cerul proaspãt pretutindem Imbrõzișãți ca in descãntece Cu prepele de armindeni.

Pozi invia si pozi muri De-atita dragoste si floare,

VIOLETA ZAMFIRESCU

Deson de GEORGE-PAUL MIHAIL

Sau cu bucaãrul de zi Sã lumeci pal de-nflorare.

Dar frãgerimea se-mplinește, Mîgãla lungã cu noroc, Induplecînd dumnezeiește Joc de gheșare, vint de joc.

Cit semn de inimã in timp Bãit pe zid cu vorbe bune Lãsãm utuci de anotimp Pãmîntule, doar tu pozi spune

Cum fructe vin sã se rãsefe La timpã noastrã fermecatã, O, vom muri de frumusețe Si ze vom naște înã-cãdatã.

CÎND DOARME CÎMPIA

Dormea cîmpia cu botul pe lund cînd m-am nãscut.

Si mea furat apa, M-am furat cãlãșarii la sinjens, Osa de mersãlã dintr-un ulcior, Arã m-am amestecat cu pãmîntul lor De imi umbilã veamã glasul pe-afãrã. Incori, in singele meu Deschid strãbușoi ploapã de cearã. Alergãtãnci Cu bãlãritã de omu Si mai siense o fãrãnd, Mai cșez tembeã unni pridvor, Mai dau vrieți de aborã la prunci, Si mã sui uncoari in faisorul de pazã Sã-mi veghez pãmîntul Indrãgostu de amiazã.

PRINTRE MULȚIMEA DE PRUNCI

Am sãrit gardul ultimei veri, Zarea se mutã, Inãlțur rotește-a uimire Galbenã floare de corn înfloritã mai ieri. O aruncã omneii tãgãdã Li ferec vreme in ladã Unde am zestre Un deal frumos, si cîmpie Multã, sã imi ajungã Pînã dupã chindie. Intr-un suris si in altul Port tinerete lungã, Am gesturi zãnatece uncoari, Nu te speria, mamã, Muri numai din nebãgare de seamã, M-ai nãscut in noaptea de facere-a lumii Cînd incep strugurii coptu-n cîmpie Si pãunii Tipãlãriti de dragoste iarã, O, noaptea de zacere-a lumii Solstiiile de varã Cînd stelele fac cununie Si grũ treierã Nãște pe Dundre abur de piine, Printre mulțimea de prunci Deschide si Bachus ochii atunci, Si plînge De la naștere beat De lungã beție a tineretii din sînge.

TONITZA INEDIT

VALERIU RĂPEANU

DISCUȚII DESPRE REPERTORIUL

PAUL ANGHEL

„mama răniților“

grafia primăverii

Este firesc să ne preocupăm de configurația repertoriului nostru teatral chiar la cumpăna stagiunii...

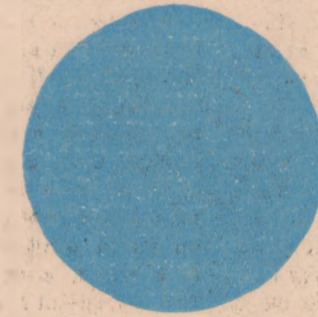
Și totuși, parcă ar trebui ceva; puțin să se ancheteze, o discuție, o problemă oarecare. Dacă nu există, ce trebuie inventată?

august am scris două articole în revista Luceafărul în care mi-am exprimat îngrijorarea față de configurația cu totul precară a repertoriului.

Crede că perpetua atitudine samaritană, o bunăvoință rău înțeleasă, o solicitare de care nu ținem seama de stadiul de estăzi al culturii noastre...

apre teatrul de calitate. Se spune că nu avem piese originale. Simple coincidențe, noua lucrare a lui Everac, spulberă categoric această afirmație.

Dar nuș potea încheia aceste însemnări dacă n-aș aminti că postura de „mamă a răniților“ o aflăm și în atitudinea revistei Teatru...

TONITZA INEDIT

Până a nu se ivi frunzele, pină a nu se produce inundația ierburilor, pină ce mugurii nu cuprup, prin forme revolute, puritate liniilor din luțere și crenel...

BARUȚU T. ARGHEZI

expoziția C. Dipșe

În spațiul lor intim de lumină, atelierele pictorilor cuprind comorile spirituale ale timpului nostru...

numai când subiectul se așază firesc în cîmp de temperatură sentimentală proprie artistului.

